

в. „ЗАЩИТА“ излиза сега

ефика (жбб)т

Абонаменти

За гр. Шуменъ 6 л.

. 8 л.

За дружба въ кн. и гарии

За година л. ва

За 1/2 година, лева

За странство, лева

ЗАЩИТА

ПОЛИТИКО-ОБЩЕСТВЕНЪ И ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Единъ брой 15 ст.

За е предишната:
на редъ за пръвъ пътъ,
20 ст кий послѣ-
ет.

Венко, що е вѣстника:
писма, ржкоп. и пр. се
не овоза до и адми-
нистрацията са,
въ гр. Л

Неплатени писма не

къ Администрацията.

Възлюбено! Испровождаме и настоящия брой отъ „Защита“ до всички предишни абонати, молимъ ги, да прѣди излизанието на 31-ий брой, да ни явятъ, че желатъ да бждатъ и за напредъ абонати, нче отъ 31-ий брой ще спреме испровождаието.

На я отъ г-да абонатитѣ, които сж заплатили за цѣла година, ще имъ се испраша вѣстникътъ до 50-ий брой. А тия, които сж заплатили за 6 мѣсеца или никакъ не сж платили за излѣзжлитѣ до сега броеве, молиме ги, да побързатъ часъ по-скоро да се издѣлжжтъ, защото сме рѣшени да се продължае строго о правилото: безъ прѣдплата никомъ да не испращаме вѣстникътъ.

Абонатитѣ, които сж си промѣнили адреситѣ, молиме ги своевременно да ни явятъ новитѣ си адреси.

Шуменъ, 19 Августъ 1895 год.

Цѣли осемъ години у насъ царува единъ неносенъ режимъ, ознаменуванъ съ нечуванъ звѣрства и незачитание правата и свободитѣ на народътъ. Грубата сила, придружена съ всевъзможни лъжи и измислици на смѣтка независимостта на отечеството ни, направи народътъ за врѣме да испадне въ една политическа несвѣтъ и да бжде хладнокрѣвенъ зритель на самодивското хѣро, което вънкашнъ зложелатели на България твърдѣ искусно разигравахъ у насъ чрѣзъ свои вѣрни и послушни агенти—български изроди. Но, най-послѣ, народътъ се свѣсти отъ залисѣтъ си, озѣрнжъ се на околу си и видѣ положението си като напълно безиравенъ робъ, въ каквото положение го бѣше турилъ Стамбуловъ, заедно съ своитѣ алчни за властъ и парѣ сателити.

И тогава изъ цѣла България се чу мощния гласъ на народътъ: „долу тиранитѣтъ, долу похитители на нашитѣ права и свободи, долу опропастителя на България! . . .“

Тоя народенъ гласъ бѣше мощенъ; той застрашаваше страната ни съ ужасни катастрофи, които щѣхъ да се разразжтъ немилосѣрдно върху главитѣ на тиранитѣ по цѣла България.

Една втора Садина само трѣбваше. . . и всичко бѣше готово!

Но Н. Ц. Височество на врѣме прѣмахнжъ тиранитѣтъ отъ властъта и прѣдварди по тоя начинъ отечеството ни отъ твърдѣ грозната катастрофа. Като конституционенъ господаръ, Той спрѣ вилнѣнието на една шайка тиранѣ, които чрѣзъ измами и коварства се бѣхъ докопали до властъта и съ дѣлата си компрометирахъ самия държаванъ глава.

Въдвори се у насъ, до колкото бѣше възможно слѣдъ единъ осемгодишенъ тиранскѣй режимъ, свободата и законностьта. Народътъ си въздѣхнжъ слѣдъ стоварванието отъ гърбѣтъ му тежкия робскѣй хомотъ и видѣ отворенъ прѣдъ себе си естественния пѣтъ, по който трѣбваше да върви, за да може да закрѣпне економически и да може да достигне до осѣществението на завѣтния си идеалъ — обединението на всички българѣ.

Отъ 1886 година до тая дата печатѣтъ на тройственния съюзъ не намѣрваше думи да въхвалява българския народъ, неговитѣ добри качества, неговия напредѣкъ въ всеко отношение и да му прѣдрича славно бждѣще на Балканския полуостровъ. Стамбулова тѣ

наричахъ второй Бисмаркъ, едва ли не първия дипломатъ въ цѣлия свѣтъ. Съ една рѣчь, България бѣше за тѣхъ галеното дѣте.

Но присторенитѣ доброжелатели на България бидохъ изненадани отъ тоя обратъ на работитѣ у насъ слѣдъ 18-ий Май м. г. Въ тоя високо-патриотическѣй актъ на Н. Ц. Височество тѣ видѣхъ съкрушаванието на своето влияние въ България; тѣ видѣхъ че тая току що освободена независима държавица се истръгва вече отъ тѣхнитѣ еготиетически и юдински прѣгрѣдки; тѣ видѣхъ че изъ тѣхнитѣ хищни ржцѣ се исплѣзва лакомия кжшей, който току що бѣхъ захапали. И на часѣтъ неприятелскитѣ на България вѣстници изедно затрѣбихъ, че снеманието на Стамбулова отъ властъта е зло за България, че държавното кѣрмѣло у насъ се отнело отъ ржцѣтъ на единкия най-достоеенъ българинъ, най-голѣмия патриотъ, пазителъ на българската независимостъ отъ нѣкакъвъ си врагъ, когато сами тѣ сж враговетѣ на България и то врагове вѣковни, непримирими.

Година се мина отъ паданието на Стамбулова, и тоя неприятелскѣй на България печатъ не прѣстанжъ да злобствува и ехидничъ спрѣмо новия ходъ на работитѣ у насъ. И, дѣйствително, че е имало въпросъ, който толкова много да е занимавалъ и да занимава оѣе австрийскѣй, германскѣй, италианскѣй и английскѣй печатъ, колкото въпросѣтъ за Стамбулова и за неговото снемание отъ властъта.

Току що поутихнжъ малко нѣщо тоя неприятелскѣй печатъ и ново едно събитие дойде изново да го застави да ревне изново противъ всичко българско. Българския народъ, поставенъ въ естественния пѣтъ на политическото и економическото си развитие, заедно съ свои Князь испроводи една депутация въ Петербургъ, за да възложи вѣнецъ отъ страна на българския народъ на гробѣтъ на починалия Царъ-Миротворецъ, който е билъ въ редовѣтъ на освободителната войска прѣзъ 1877-78 год. и въ сжщото врѣме да засвидѣтелствува прѣдъ руския народъ и Царѣтъ му неизмѣнната прѣданность на българския народъ и да даде доказателство, че причината на сжществующия разладъ отъ осемъ години между двата братска народа не трѣбва никакъ да се приписва на българския народъ, но на тия изроди на България, които бѣхъ слѣни орждии на неприятелитѣ на Русия и България и изобио на цѣлото славянство. Тая високо-благоразумна постѣпка отъ страна на народѣтъ и на Князѣтъ му подигнжъ всичката злѣчка на неприятелски печатъ. Посипахъ се немилосѣрдно укори къмъ българския народъ и Князѣтъ му, и довчерашната галена България, която тѣ не намѣрвахъ думи да въхваляватъ, обсипахъ съ най-грознитѣ хули, като нарѣкохъ българитѣ варвари и размирници, а Князѣтъ имъ неблагодаренъ и незаслужанъ да бжде поддържанъ отъ държавитѣ, съставляющи тройственния съюзъ. Особенно биеше въ очи тонѣтъ на маджарскѣй печатъ.

Въ тоя кипѣжъ на хули и нападки и до като депутацията оѣе не се бѣше върѣжала отъ Петербургъ, се случи убийството на лицето, на което неприятелитѣ на България възлагхъ всичкитѣ си надѣжди за осѣществяванието бждѣщитѣ си злокобни замисли спрѣмо отечеството ни. Стамбуловъ паднжъ мъртавъ подъ ятаганитѣ на неизвѣстни до сега лица, който, навѣрно, сж се заклѣли да си отмѣстжтъ за дѣлата му спрѣмо тѣхъ и ближни-

тѣ имъ въ врѣме на диктаторството му. Това събития прѣпѣлни вече чашата на злобата на неприятелитѣ на България. Печатѣтъ на тройственния съюзъ, а най-много маджарскѣй, дигнжъ цѣлъ крѣстоносенъ походъ противъ България, Князѣтъ ѣ и правителството ѣ. Въ унисонъ съ подкупенитѣ български изроди, стамбуловисти и радослависти, тѣ затрѣбихъ най-безочливо, че убийцитѣ, ако не сжщи, то морални, сж Князѣтъ ни и правителството ни! Злобата достигнжъ до тамъ, щото нѣколцина маджарски „просвѣтени“ пѣрвенци не се посвѣнихъ да нанесжтъ и лични обиди на Князѣтъ ни, въ врѣме на прѣбиванието му въ Карлсбадъ.

Позоръ, че тѣ иматъ претенция да се величажтъ, че сж просвѣтени хѣра и че тѣхния печатъ изразява мнѣние на просвѣтени нации!

Въ тоя си походъ противъ до скоро галенитѣ отъ тѣхъ България и Князѣтъ ѣ тѣ достигнхъ до чудовищни размѣри, щото самитѣ правителства на държавитѣ отъ тройственния съюзъ почнахъ да съзнаватъ лошитѣ послѣдствия отъ постѣпката на тѣхния печатъ, за това напоследѣкъ излѣзохъ чрѣзъ своитѣ официозни журнали да позагладжжтъ стореното отъ печатѣтъ. Прѣвъ се обади органѣтъ на Австро-Унгарскѣй министѣръ на вънкашнитѣ работи, — „Fremdenblatt“ въ една своя статия по поводъ обратѣтъ на работитѣ въ България. Другитѣ органи слѣдъ това позамлѣкхъ и посмѣгчихъ малко тонѣтъ си спрѣмо България и Князѣтъ ѣ, но маджарскѣй печатъ оѣе по-вече настрѣхнжъ отъ това поведение на „Fremdenblatt“. Особенно се отличава по злобата си спрѣмо България пещенскѣй „Pester Lloyd“, на който редакторъ е извѣстния еврей Фалкъ, който е постояненъ докладчикъ по вънкашнитѣ работи въ унгарската делегация. Ний ще приведемъ писаното на тоя вѣстникъ по поводъ извѣстната статия на органѣтъ на министѣръ на вънкашнитѣ работи въ Австрия, — графъ Голуховскѣй, за да видѣтъ българскитѣ читатели, какви доброжелатели сж за насъ маджаритѣ и каква е тѣхната политика спрѣмо отечеството ни. Ето що пише „Pester Lloyd“:

„Изъ статията на „Fremdenblatt“, казва пещенскѣй вѣстникъ, излиза, че бждѣщата программа на австро-унгарскѣй правителство спрѣмо България е такава: „Ний ще се подпишемъ подъ всичко, подъ което се подпишжтъ другитѣ. Може би България ще се примири съ Русия — добрѣ, а ако не може — пакъ добрѣ. Принцъ Фердинандъ ако иска да покрѣсти синѣтъ си православенъ — добрѣ, не иска ли — пакъ добрѣ. Всички тия сж биле вътрѣшни български работи, които съвѣмъ се не досѣгатъ до насъ. Избиранието на принца Фердинанда го смѣтаме за законно, и за това сме оставили въ София дипломатическѣй си агентъ. Но ако Русия направи противъ това формални забѣлѣжки, ний ще си дигнемъ агентѣтъ. Сжщото и относително Источна Румелия ний имаме готова программа: българския князь ще бжде едноврѣменно и генералъ-губернаторъ на тая провинция, разбира се, ако всичкитѣ държави одобряжтъ тая форма; ако пѣкъ не — ще си остане всичко както прѣди. Изобио въ всичко ний излизаме отъ това положение, че всичкитѣ държави тѣй сжщо ще се отнасятъ къмъ всичко, както ний; а тѣй като ний се строго придържаме о буквата на трактатитѣ, то трѣбва да се прѣдполага, че ще поднадемъ въ противорѣчие съ другитѣ

държави. Печално е това отношение, което се продължава впрочем още от времето на графа Колноки, че волята на Русия е направена законът относително политическото положение на България и избирането на князът. Австро-Унгария и по-вечето държави, които сж подписали берлинския трактат, подчинявали сж се самоволно на възгледът на Русия. Ония, които слѣд паданието могъществото на Хабсбургската монархия въ Германия и Италия, сж създали за нея ново свѣтско положение и уважающа сила на изтокъ, не сж могли да прѣдполагатъ, че Австро-Унгария ще да слѣзе доброволно до подчиненостъ на чуждата воля и заради празното миролюбие не ще се рѣши храбро да защити собственитѣ си мирни интереси. На графа Голуховский пада отговорността за сегашната иностранна политика на Австро-Унгария, политика противоположна на политиката на покойния графъ Андраши.

Политическа опитност.

Кратковременна е политическата ни история, отъ освобождението насамъ, но е пълна съ поучения по сложността на събитията, които обема и по заплитането на интереситѣ, чисто национални или международни, които извади на явѣ. Прослѣдена, критически прочувана, сама тя е достатъчна, безъ да прибѣгваме до чужди исторически изучвания, да образува у наблюдателния общественъ дѣецъ прозорливостъ, въщина, съобразителностъ; до толкова е тя посѣяна съ данни, отъ които би могло да се черпи политическа мъдростъ. Събитията у насъ сж биле тъй части и тъй бързи, щото днесъ и единъ обикновенъ наблюдател, съ обикновено разсѣждане, трѣбва да е получилъ една опитностъ въ оценяването дѣлата и нѣщата, каквато не би се получила при единъ нашъ политически животъ по-вече тихъ и еднообразенъ. Българското отечество е прѣкарало много испитни, а испитнитѣ сж поука. Българинътъ днесъ може да гледа по-трѣзво и по-мъдро на много работи, които му сж близки до сърдцето или сж отъ високъ интересъ за него, отъ колкото прѣди 10—15 години, когато не би прѣкаралъ това, що е прѣкаралъ сега.

Така той гледа и би трѣбвало да гледа и да сѣди, когато ще прави своитѣ си сѣждения по своето отечество по отношение съ чуждитѣ народи; така той гледа и би трѣбвало да гледа и да сѣди, кога ще прави своитѣ сѣждения върху своето отечество съ неговото вътрѣшно управление, съ неговитѣ политически партии, политически мѣжѣе, журналистика и пр. Опитътъ, политически опитъ, прави човѣка другъ и българския народъ по-мъдъръ.

Ний бидохме освободени отъ една държава, която считахме че като ни е освободила, ще ни остави и свободни, не ще ни се мѣси въ нашитѣ вътрѣшни работи, а камо ли да

ни прѣчи въ нашитѣ стремления; но ний не искахме да съзнаемъ, че безъ нейното съдѣйствие и безъ пълна хармония между освободени и освободители не ще можемъ да постигнемъ авѣтния си идеалъ—обединението на цѣлокупна България. Опитътъ ни научи на това. Ний не искахме да вземемъ още въ внимание назначението си въ международнитѣ отношения, като се считахме за волни да вършимъ всичко, което мислѣхме за добро, безъ да съобразяваме да ли е време за подобни дѣла. Вслѣдствие на това, ний се натъкнахме на съединението отъ 6 Септемврий 1885 г. — първото ни сѣвяние и народно-политическо свѣстяване. Ний не съзнавахме дълго време, защо се поглѣднѣхъ иначе отъ тия, отъ които никакъ не очаквахме подобно нѣщо, а отъ тия, отъ които очаквахме противното, то се посрѣщна мълчаливо почти, но съ цѣлъ, каквато ний не искахме да съгледаме. Този е първия ни политически урокъ въ новата ни политическа история. До тогава, до като сме съ Русия, Европа е противъ насъ; едно неприятно наше движение противъ Русия, радва Европа. Примѣритѣ изобилствуватъ въ историята ни въ тая смисълъ. Тая истина е вече станѣла банална и фактитѣ, които ъхъ утвърждаватъ—всеизвѣстни. Берлинския договоръ, съединението, абдикацията на княза Александра и пр. и пр. сж факти, отъ които ний можемъ да извлечемъ голѣми политически уроци и да прѣцѣнимъ, кои отъ държавитѣ сж наши истински приятели и кои сж явни или прикрити наши неприятели.

Слѣдъ тия политически лутания посрѣдъ подобни приятелски и неприятелски настроения, на българинътъ е лесно да избере една линия на поведение за отечеството си въ международно отношение, която да запази и хармонизира, както националнитѣ му интереси и стремления, тъй и законнитѣ, справедливитѣ интереси на ония, които виждатъ своитѣ си застрашавани отъ силното, отдѣлното обчертаване на българекитѣ национални интереси. Развитието на обстоятелствата, наедно съ това и придобития опитъ, освѣтляватъ все по-ясно тая частъ отъ политическия ни животъ и начертаватъ неизмѣнния пътъ, който ще трѣбва да избере и слѣдва.

Политическата опитностъ, която сме получили, прѣзъ прѣмѣждия и мѣтежи, отъ освобождението ни насамъ, отъ полза ни е сжщо въ вътрѣшното ни управление, въ отиравленията на вътрѣшния ни политически животъ. Прѣзъ прѣломи и испитания минѣ тоя нашъ животъ и ний не можемъ да бѣдемъ сега това, което сме били прѣди прѣкарването на тоя политически опитъ.

Ний сега не гледаме и не можемъ да гледаме на партиитѣ си, на политическитѣ си мѣжѣе, на журналистиката си така, както се довъривахме прѣди години. Една огромна партия, могѣща по началата си и по енергията на членовѣтѣ си, като старата либерална партия, се разби прѣзъ своята дѣятелностъ въ

мѣжнотитѣ, които излязохъ на лице. Политически мѣжѣе напустихъ прѣдишнитѣ си възгледи; други се залнихъ или се заличаватъ, побѣдени отъ прѣитствитѣ, които се испрѣчихъ прѣдъ политическитѣ имъ направления, които слѣдватъ. Нови партии съ нови даже програми, изникнахъ. И отъ това усложнение въ живота и мнѣнията ни, тия, които могатъ да наблюдаватъ, гаватъ по-трѣзви въ сѣжденията си, по-недѣлрчиви въ звѣнливо прогласеното и по-приирчиви въ лицата, които ни се явяватъ за общественни дѣйци.

България така е, проче, една политическа школа, сама по себе, съ своя кратковремененъ политически животъ, пълненъ съ сѣмена отъ политическа мъдростъ. За наблюдателния общественъ дѣецъ или постъ гражданинъ, който би желалъ съзнатно, чрѣзъ испитване и изучаване да насочи своята дѣятелностъ и политиката на своето отечество, както въ международно, така въ вътрѣшно отношение.

Въ английския вѣстникъ „Daily Telegraph“ е напечатанъ отчетъ отъ специалния кореспондентъ на тоя вѣстникъ въ Петербургъ, въ който прѣдава бесѣдата съ единъ „виденъ дипломатъ“, който му е казалъ, че България дѣйствително се намира на пътя за едно помирение съ Русия. Ний гравимъ слѣдующето извлечение отъ тоя отчетъ:

— Мога ли да мисля, попиталъ кореспондентътъ на „Daily Telegraph“, че първото условие за подновяването нормалнитѣ отношения съ България ще бѣде новото избиране на принцътъ Фердинандъ, когото ний смѣтате за узурпаторъ?

— Нелегалното положение на принца Фердинанда исклучително се явява като слѣствие отъ отказването на Русия да го признае; фактически той е признатъ отъ троествения съюзъ. Ще рече, ако Русия го признае, то съ това изведнѣжъ се установява легалността му.

— Ще рече, прѣизбирането не е абсолютно необходимо?

— Конституцията изисква (? з. р.), щото князътъ да бѣде признатъ отъ Русия и, еднѣжъ тая формалностъ се изпълни, той се явява като глава на княжеството. Ний се придръжаме о конституцията.

— Ще рече, вий не ще се съгласите да признаете измѣненитѣ въ конституцията, които направи Стамболовъ по отношение върнеповѣданието на наследникътъ на българския прѣстолъ?

— Разбира се, не ще се съгласимъ. Конституцията или трѣбва да бѣде изпълнявана точно, или съвсѣмъ да не сѣществува.

— Има ли нѣкакъа въроитностъ въ слуховѣтѣ, че принцъ Фердинандъ ималъ намѣрение да провъзгласи независимостта на България и себе си за кралъ?

ПОДЛИСТНИКЪ

Въпросътъ за свободата на съвѣстѣта въ Европа

Съ развитието на цивилизацията измѣнила се е само формата на религиознитѣ гонения; мѣченията и смъртнитѣ присѣди за привржеността къмъ тази или онази религия сж отишле вече въ областта на безвъзвратното и минѣлото, но лишението отъ материални ползи и правото за участие въ нѣкои сфери на общественната дѣятелностъ, затвора и други наказания по опрѣдѣление на сѣда за религиозни вѣрвания не сж зачистени още до сега отъ законитѣ и практическитѣ животъ.

Отъ двѣ причини произлизатъ тѣзи печални явления въ съвременния животъ на Европа: отъ недостатъчното умствено развитие не само на народнитѣ маси, но и на културното общество и отъ противоестественния съюзъ на религията съ политиката.

Неразбранщината въ въпроса за свободата на съвѣстѣта е поразителна. Ако невѣжественниятъ народъ показва религиозна нетърпимостъ, то това не е трудно да се разбере. Като се намѣрва въ властѣта на мракътъ, като е робъ въ економическо и политическо отношение, народа не може да се откаже отъ мисълта за своята непогрѣшимостъ въ религиознитѣ прѣдставления и отъ привычката на

роба да бѣде деспотъ въ такава сфера, гдѣто за него това е възможно. Невѣжеството и робството сж естествено съединени съ нетърпимостта. Щомъ у невѣжественния човѣкъ при религиозното спонение не му достигатъ разумни доказателства, то той прибѣгва къмъ силата на псуванието и юмрука, а пъкъ като принадлежи къмъ господствующата вѣра, то робътъ се явява често нетърпимъ деспотъ къмъ хора, които исповѣдватъ друга вѣра.

Но ний знаемъ, че отъ религиозна нетърпимостъ страдатъ не само невѣжественнитѣ тѣпи, но и хора образовани, мислители и поборници за правата на човѣка. Нѣкой пътъ тази нетърпимостъ се показва у тѣхъ въ невѣроятна възмутителна форма.

Тѣй, напимѣръ, Руссо, този апостолъ на свободата, признавалъ е необходимостта на смъртно наказание за отегжнитѣ отъ обявателната гражданска религия. Малби, етик-социалистъ отъ 18-ий вѣкъ, е прѣпорѣчвалъ петъ-годишно затечение за распространението на безвѣрието, а пъкъ за неоправимитѣ—вѣченъ затворъ; и т. н.

Религиозната нетърпимостъ на свободомислитѣ писатели-етици показва, че и у проповѣдницѣ на свободата не бива всѣкога ясно прѣдставлеността за свободата на съвѣстѣта, и че и тѣй не могатъ да се отърватъ отъ принципа на привилегитѣ за едномисленнитѣ по вѣра и показанията за другитѣ, които исповѣдватъ друга религия. Това е резултатъ не на общечовѣчески, а на класови интереси; такъвъ животъ като се отпечатва

на всичкото миросъзерцание на хората, създава и съотвѣтствующа на економическитѣ отношения етическа теория и по тежкѣтъ начинъ се отразява на мисленито даже върху напѣдничавитѣ писатели. Но ако и тѣй не могатъ всѣкога правилно да разглеждатъ въпроса за ещността на свободата на съвѣстѣта, то до колкото и да е на видъ ясенъ въпроса, разглеждането му нѣма да бѣде безполезно.

Тѣй или инѣкъ да се вѣрва е безусловно право на всѣкой човѣкъ, което не се подчинява на никакви ограничения. Слѣдността на вѣрата е такъва, че ако нейната свобода бѣде, тѣй или инѣкъ най-малко нарушена, то това вече нѣма бѣде вѣра, тѣй сжщо както любовта ако не е безусловно свободна, вече не е любовъ. Распространението на вѣрата съ принуждение, въ каквато и да е форма, не е нищо друго освѣнъ самооболщение: съ тѣзи сръства не се распространява вѣра, само лицемерие. Ако еврейна приема християнската вѣра, принуденъ чрѣзъ лишения, които той е осѣщавалъ при исповѣдането на еврейската вѣра, то нито единъ християнинъ нѣма да се зарадва и нѣма да каже че сполото на християнитѣ се е увеличило, защото новопокрѣщания е християнинъ не на драго сърдце, слѣдователно не е и християнинъ.

Тѣй сжщо е и обратното. Да рѣчемъ че християнинътъ иска да стане мухамеданинъ или будистъ, но отъ страна на наказанието за такова промѣняване на вѣрата той си остава християнинъ; но прѣдъ насъ въ този случай стои християнинъ не на драго сърдце, слѣдователно той не е християнинъ.

— Азъ нѣмамъ никакви свѣдѣния за това.
— Давате ли ми право да обнародвамъ споредъ вашитѣ думи, че Руссия и България сѣ въ навечерието на помиреніето си?
— Разбира се, не, защото помиреніето — ако ви се прави тя дума, — ще бѣде послѣствие само отъ багоразуміето на българитѣ, и послѣднитѣ ще сѣ длѣжни да заявятъ за своитѣ синамѣрения, които, впрочемъ, тѣ сѣ свободни да направятъ или да не направятъ. Моето мнѣние е, че България скоро ще почне да води една политика, която съотвѣтствува на нейния дългъ и полза и азъ имамъ прѣкрѣни основания да мисля, че българитѣ именитѣй ще постигнатъ.

ВЪТРЕШНИ НОВИНИ.

Извѣстията отъ Руссе, че днесъ ще пристигнатъ въ тоя градъ господи Министритѣ и ще има специаленъ тренъ отъ Варна и Шуменъ. Сурѣ се очакватъ въ сѣщия градъ и Тѣхни Царски Височества. Руссенци приготвявали тържественно посрѣщаніе на сѣщитѣ гости. Днесъ заминахъ за Руссе градско-общинския ни кметъ и мнозина граждани, за да се намѣрятъ както при посрѣщаніето, тъй и при отваряніето на телефонната линия София—Руссе.

Прѣдседатели на Шумнен. Опълченско Поборническо Дружество е получилъ слѣдующитѣ отговори на телеграммитѣ си, които изпраща по случай панахидата на 11-ий т. м. и които бѣхъ обнародвани въ минѣлния брой на вѣстникътъ ни:

Изъ София

Прѣдседателю Шумненско Опълченско Дружество Бракаловъ

Негово Ц. Височество получи депешата Ви, въ която изказвате отъ името на Поборническото-Опълченско дружество въ Шуменъ вѣрноподанически чувства и готовностъ да се жертвувате за Защитата на отечеството. Благодари чрѣзъ Васъ на всичкитѣ членове на Дружеството.

Флиелъ Адютантъ

Майоръ Саввовъ

Изъ Люблинъ

Бракалову, Председатель Комитета Опълченскаго

Благидарю за память и сердечно привѣтствую славныхъ старыхъ боевыхъ товарищей.

Столетовъ.

анинъ. Ако атеистътъ, подъ страхъ на смъртно наказание, което за него е искалъ Руссо, всенародно се обявя католикъ, то истинскиятъ католикъ нѣма да се зарадва, защото той е по неволя католикъ, значи не е католикъ. Тука ний подразумяваме адрианото сѣждение на дѣйствително религиознитѣ хора, а не е на маскиранитѣ, за които достатъчно е щото да бѣждатъ изпълнени само формалноститѣ за прѣминуваніето на друговѣрцитѣ въ християнството.

Още до сега пазителитѣ на религията не разбиратъ тази азбучна истина, че въ областта на вѣратата не може да се допусне и сѣпка отъ принудяване, че вѣрата е безконтролно, безапелационно лично чувство на всѣкой единъ човекъ, въ което ни частнитѣ лаца, нито правителственната власть не можатъ да проникнатъ. Вѣрата, по каквото и да е начинъ, не може да се дискредитира както примѣръ национализацията на земя или оръдиата на производството. Дѣятелитѣ на французската революция, които провъзгласихъ за господствуваща религия „Религията на разума“, съвършено не сѣ разбирали сѣщността на религията. Като провъзгласили правата на човека, тий въ сѣщното врѣме сѣ лишавали хората отъ свободата на съвѣстта и сѣ повторили това, което правили французскитѣ крале, които сѣ прислѣдвали хугенотитѣ. Дѣятелитѣ на французската революция още не сѣ разбиха, че свободата на съвѣстта не изисква замѣстваніето на господарствуващата вѣра съ нѣкоя си друга, а е изисквала унищожението на всѣко бърканіе въ религията отъ страна на правителството.

Въ Изгревката Околия, Софийскій Окрѣгъ, има село Шума. То е центъръ на община, Шуманската селска община; така трѣбва поне да се нарича. Но често се срѣща, по погрѣшка или по мѣстному наречена, Шуменска, а кметътъ на общината — Шуменскій или по погрѣшка: Шумненскій, вмѣсто най-вѣрното Шуманскій. Тая грѣшка е дала поводъ на в. „Свобода“ да заговори, по поводъ на една телеграмма подадена отъ Бучино отъ Шуманскій Кметъ, обнародвана въ „Миръ“, за Шумненскій Градскій Кметъ, — заблудението на в. „Свобода“, като се е увеличило и отъ това, че името и на единия и на другия, селския и градския, кметъ се е случило, едно и сѣщо: Тодоровъ. Познанията на редакторитѣ на в. „Свобода“ по отечественната география, види се, не отиватъ твърдѣ надалечъ, или, отъ злоба, за да охланятъ единъ свой противникъ, тѣ не се спиратъ за справка и, като гледатъ телеграммата на Шуманскій кметъ, говорятъ за Шумненскій Градскій Кметъ. Що имъ трѣбва справка; тѣмъ е трѣбвало да нарежатъ Шумненскій кметъ консерваторъ и сѣ го нарекле, а сѣ забравили, че тѣхния усопишій шефъ нарѣче сѣщото това лице въ Народното Сѣбрание, прѣвъ блаженно почившия режимъ: социалистъ—анархистъ.

Въ София е починалъ да се издава новъ вѣстникъ *Военни листъ*, който самъ се прѣкарва за органъ на нѣкаква си *военна партия*. Софийскитѣ вѣстници, като виждатъ въ появяваніето на такъвъ вѣстникъ едно зло, прѣхвърлятъ си го, приписватъ си го едни на други: правителственитѣ го отдаватъ на опозицията, опозицията го отдава на правителственитѣ. Дребенъ фактъ — едра партийна характеристика: всичко зло иди отъ правителственитѣ, крѣска опозицията; всичко зло иди отъ опозицията, викатъ правителственитѣ. Добъръ урокъ за тия, които искатъ да дирятъ истината въ партизанскитѣ ни вѣстници.

За 29-ий т. м. се свикватъ запаснитѣ войници отъ 11-ий призывъ за тринедѣлно обучение съ новата пушка. Нашитѣ кални партизани отъ лагерътъ на радославиститѣ не сѣ се засрамили да експлоатиратъ това, като сѣ прѣскали слухове за нѣкаква мобилизация на войската по поводъ на нѣкаква си ужъ нота отъ страна на Турция.

На всѣкадѣ изъ България опълченско-поборническитѣ дружества сѣ отпразднували денътъ 11-ий Августъ, въ память на падналитѣ юнаци при защитата на Шипка въ 1877 год.

Софийскитѣ вѣстници обнародватъ единъ законопроектъ за откриваніе държавно рисуващо училище въ София. Цѣльта на това училище е да приготвява: 1) художници по пластическитѣ изящни искусства; 2) учители по рисуване и краснописаніе въ гимназиитѣ, специалнитѣ и класнитѣ училища, и 3) рисувачи по разни клонове на художественната индустрия (иконописство, рѣзба, декоративно искусство, керамика, златарство, тъкачни индустрии и пр.)

Ний не можемъ да не похвалимъ г-нъ Министра на Народното Просвѣщение за тая му инициатива, като вземаме прѣдъ видъ, че у насъ изящнитѣ искусства сѣ биле до сега занемарени и много отъ училищата ни не сѣ снабдени съ прѣподаватели по рисуваніето.

Единъ отъ кореспондентитѣ на единъ русскій вѣстникъ бѣше писалъ, че въ разговорътъ си съ г. Ив. Вазовъ, послѣдния се билъ изразилъ, че „въ скоро врѣме българскій литературенъ езикъ ще стане русскій“. г. Вазовъ, въ едно писмо до редакцията в. „Миръ“, опровергава, че е говорилъ въ тая смисла на русскія кореспондентъ и че неговитѣ думи сѣ биле „невъобразимо изопачени“.

И едвѣмъ чакъ сега подиръ изминуванието на цѣлъ единъ вѣкъ отъ великата французска революция, въпросътъ за свободата на съвѣстта въ Европа е поставенъ на този ижтъ, който води къмъ рационалното му уреждане.

Да се обърнемъ сега къмъ ролята на западно-европейското духовенство по въпросътъ за свободата на съвѣстта, Неговото истинско назначеніе е да бѣждѣ стражъ за свободата на съвѣстта, защото безъ неѣ нѣма и религия; но въ сѣщностъ казаното духовенство всѣкога се е показвало неинъ врагъ, затова, защото економическитѣ интереси на духовенството не сѣ хармонизирали съ развитіето на свободата на съвѣстта. Затова, както показва историята на папската власть, духовенството всѣкога се е стараяло къмъ това, щото правителството да дава всѣкакви прѣимущества и права на исповѣдующата вѣра и да прѣслѣдва ижтъ друговѣрцитѣ. Въ присѣдитѣ на инквизиционитѣ сѣдилища се е изразявало не само религиозенъ фанатизмъ, но и желание да се запазятъ интереситѣ на духовенството даже отъ най-малкитѣ проблѣски на национализма. Правителствата на западна Европа като поддържатъ съ привилегіитѣ на господарствуващата вѣра благосъстояніето на духовенството, то тѣ не сѣ правили това нѣщо напразно: тий сѣ изисквали щото духовенството да влияе върху населението не само въ религиозно отношение, но и въ политическо, съ други думи, — то да обърне религията въ срѣдето на поддържаніе на правителственната власть. По този начинъ е станалъ съюзътъ на религията съ

Съобщаватъ отъ София, че анкетата по убийството на Стамболова работи усилено и ще трае още единъ мѣсецъ.

На погребението на Китанчева единъ отъ ораторитѣ е казалъ, че той е умрѣлъ вслѣдствие мжченията и истезаванията, които той е прѣтърпѣлъ прѣвъ три годишния си затворъ въ времето на Стамболовия режимъ.

Разярената тѣла се висуежла къмъ гробътъ на Стамболова, павенъ отъ стражари. Тя е успѣла да строши нѣколко стѣкла на мѣстото, гдѣто се държатъ искусствени цвѣта, и е раскжсала нѣколко вѣнци.

Прѣди нѣколко недѣли, министерството на земледѣлието и търговията издаде окрѣжъ на заповѣдъ, щото всички подвѣдомственни чиновници на казанното министерство отъ 1-ий октомврий да бѣждатъ облѣчени съ дрѣхи отъ българска материя и съшити отъ мѣстни шивачи. Като сѣ на работа въ канцеларіитѣ си, тѣ трѣва да бѣждатъ облѣчени съ такива дрѣхи. Другитѣ министерства тѣй сѣщо сѣ издали подобна заповѣдъ до подвѣдомственитѣ си чиновници.

По тая похвална мѣрка на правителството ний ще поговоримъ въ особна статія въ идѣщия брой на вѣстникътъ си.

В. „Миръ“ пише, че на 28-ий мин. м-цъ 50 души, находящи се въ София, наши студенти отъ Виешето училище и разни европейски университети, въ надѣжда, че рѣшеніето имъ ще се одобри отъ всичката учаща се българска младежъ, сѣ извели резолюция, съ която протестиратъ противъ тонътъ на германската и австро-маджарската преса, който послѣдната отъ нѣкое врѣме насамъ държи спрямо България, тонъ съвсѣмъ противоположенъ на онзи, който сѣщата преса държеше не отдавна спрямо насъ, отъ който се вижда, че тя както въ напѣшитѣ си хвалби, така и въ сегашнитѣ си порицания не се е ръководила освѣтъ отъ осѣдителни егонецични мотиви, понеже е противъ здравия разумъ за едно улично убийство да се хули и обвинява цѣла нация. Тая резолюция е била испратена до нѣкои европейски вѣстници. Като дава мѣсто въ своитѣ колони на тая резолюция *Deutsches Volksblatt* (№ 33 отъ 18-ий Августъ н. с.), прави върху неѣ слѣдующата бѣлѣжка: „Считаме се за обязани да обнародваме тоя протестъ, понеже го намираме за вѣтъ съвсѣмъ основателно отъ българитѣ. Ако укорѣтъ и да се отнася, прѣди всичко до еврейската преса, но и останалитѣ вѣстници, съ малки изключения, сторихъ се съвиновници, понеже сѣлно и необмислено прѣпечатвахъ клѣветитѣ, които чифути-тѣ, като изгубихъ въ лицето на Стамболова единъ свой съплѣмненникъ (!) и изворъ за много тѣхни облаги, пустихъ въ свѣта. Стамболовъ бѣ далъ огромни субвенции на тая чифутска преса за да го хвали до като бѣ на власть, а подиръ паданіето му да клѣвети и ругае България и Князь Фердинанда. Подлостъта на тая еврейска преса произведе своя ефектъ. благодарение на просташката наивностъ на много наши независими органи, народа и правителството ни, които бѣхъ подведени отъ казаната еврейска и поеврейчена преса“.

Въ злобата си противъ всичко българско особенно сѣ се отличава и продължаватъ да се отличаватъ още грѣцскитѣ вѣстници. Българското движение въ Македония нанослѣдѣкъ още повече е подигнало тѣхната злѣчка и тѣ, за проявяване на тая си злѣчка,

политиката, отъ който печелятъ духовенството и високитѣ крѣгове на обществото, а пъкъ е загубилъ народътъ затова, защото главната цѣль на този съюзъ е била до колкото е възможно толковъ много да се спира умственното развитие на народнитѣ маси.

Едвѣмъ сега напѣвничавитѣ политически дѣятели на задна Европа сѣ разбрали голѣмата вреда за прогреса, който произхожда отъ съюза на религията съ политиката, и въпроса за свободата на съвѣстта е взелъ цѣлесъобразно направление. Тѣ сѣ признали, че свободата на съвѣстта ще настѣпи само тогава, когато се отдѣли църквата отъ господарството.

Като направихме горнитѣ общи расжждения спомняме си частния случай, именно разгрома на протестантската църквица въ Ломъ-Паланка. Тона събитие, колкото и да е печално, не е и толкова неизвѣстнѣно, както искахъ нѣкоя наши и вънкашни вѣстници да го покажатъ. Иностранитѣ вѣстници безъ да погледатъ вътрѣ въ себе си, какви гонения ставатъ за вѣрата, искахъ да се възползуватъ отъ нашето малко смущеніе въ Л.-Паланка и отъ това да изваждатъ нѣкаква си полза за католическата или протестантската пропаганда.

не правят никакъв разбор и не се спират пред никакви най-отвратителни измислици. Подобна една измислица е пуснал напоследък атинският вестник „Акрополис“, като е обнародвал следующата скроена телеграма из Солун:

„Задържаните тук (въ Солун) пленници, боящи се от охарактеризирането им от страна на турските власти, като разбойници, което влече смъртно наказание, и като не се надяват на помощ от страна на Българското правителство, прибегнали са до следующото средство: с прошение до Солунския генерал-губернатор поискали да приемат мохамеданството, само за да избегнат от наказанието и спасят животът си. Говори се, че генерал-губернаторът отговорил, че не може да даде вѣра на предположението им“.

Ний ще отговорим на „Акрополис“, че българинът, който доброволно е проливал кръвта си не само за свободата на своето отечество, но и за свободата на Романия, Сърбия и на самата Гърция, въ време на завѣрата, не е способен на подобна слабост за спасение животът си, но всекога е прѣзирал смъртта. Нека храбрите гърци се утѣшават съ подобни измислици спрѣмо българитѣ, а последните, ще ойде време, да им докажат на тѣхния гърб, какъ знайтѣ да не трепват предъ смъртта.

ВЪНКАШНИ НОВИНИ

Отъ много години между Франция и Италия не съществува никакъв търговски договор и френското правителство никакъ не желае сключването на подобен договор, едно, защото Италия е въ тройствения съюзъ, а, друго, че е въ интересъ на Франция да не бърза съ сключването му.

Вследствие на това положение на работитѣ, интереситѣ на италианскитѣ промишленници страдатъ твърдѣ много и отъ година на година тѣхното положение става безисходно въ економическо отношение. Освѣнъ това Франция прѣвъ последне време, въ качеството си покровителка на Тунисъ, заявила е на Италианското правителство, че прѣкъсва търговския договоръ, сключенъ между Италия и Тунисъ прѣди подпадането му подъ протекторатъ на Франция; а съ прѣкъсването на тоя договоръ се прѣкратяватъ и привилегиитѣ на италианскитѣ подданици въ Тунисъ. Тая последня постѣпка на Франция твърдѣ много е разтревожила италианския народъ, прѣдъ който се прѣдставя вече пълната картина за близкия му економически упадѣкъ. Възмущението на народътъ противъ днешния италиански кабинетъ е твърдѣ голѣмо и се очакватъ въ едно близко бъдѣще голѣми вълнения отъ страна на масата, подобни на тия, каквито имаше прѣди години въ Сицилия. Тия дни избирателитѣ на единъ отъ избирателнитѣ окрѣга въ Римъ съ избрали за допълнителенъ депутатъ интелектуалния водител на Сицилийското въстание, Де Феличе Джуфрида, на мѣстото на министър-прѣдѣателя Криспи, който въ редовнитѣ избори бѣше избранъ отъ сѣщия окрѣгъ, но прие изборътъ на другъ окрѣгъ.

„Riforma“, официозенъ органъ на италианското правителство, като говори по поводъ сключването търговския договоръ съ Тунисъ, си задава куражъ отъ патристическото единодушие, което по тоя случай е изказала пресата. Официозния органъ намира, че тоя въпросъ се касае не само до материалнитѣ интереси на Италия: туниския инцидентъ възбужда въ италианцитѣ недоволство, съ което трѣбва да си видятъ смѣтка всички желающитѣ да избегнатъ репресалиитѣ. „Riforma“ добавя, че, ако Италия поиска да си отмѣсти за загубитѣ, които ѝ се причиняватъ отъ раскѣсването на казанния договоръ, то французскитѣ интереси не ще избегнатъ чувствително нацѣрбение. Вѣстникътъ изказва надѣжда, че въпросътъ за сключването на помѣнхтия договоръ ще да се разрѣши прѣвъ идѣщата година въ благоприятна смѣсълъ, понеже тоя договоръ ще си бѣде въ сила още една година следъ изпълнението желание на една отъ договоренитѣ страни.

Обаче заплашванията на „Riforma“ могатъ да даватъ куражъ само на италианското министерство, но никакъ не могатъ да бѣждѣтъ отъ важността за Франция. Тѣ, може би, ще способствуватъ, щото френското правителство безусловно да се откаже отъ всеко опитвание на ново економическо облизание съ Италия.

Благата отъ участието си въ тройствения съюзъ италианцитѣ почватъ вече да ги вкусватъ и въ скоро време ще бѣждѣтъ прѣсѣтени на тѣхъ.

Последния отговоръ на Портата до тритѣ велики държави относително реформитѣ въ Армения, въпрѣки очакванията, е съвѣнилъ размиритѣ на

Отговоренъ редакторъ: Никола Каравановъ

отстъпки отъ страна на Турция. Заинтересованитѣ държави съ въ намѣрение единодушно да настоятъ, щото портата до приеме, колкото е възможно по-скоро, удовлетворителенъ проектъ за реформи въ Армения.

На 30 Януарий 1889 г. се поминѣ единственния синъ и наследникъ на Францъ-Иосифа, Австро-Унгарския императоръ, — ерцхерцогъ Рудолфъ. Отъ тогава на самъ за прѣдполагамъ „наследникъ на австрийския императоръ се знае ерцогътъ Францъ-Фердинандъ д' Есте, по-големия синъ отъ първата жена на ерцхерцога Карла-Людвига, братъ на сегашаретвующия императоръ. Следъ смъртта на ерцхерцогътъ Рудолфа, ерцхерцогътъ Карлъ Людвигъ се отказалъ отъ наследството на прѣстолатъ за въ полза на синътъ си.

Но извѣстията на последне време съ крайно тревожни за здравето на наследникътъ: той се е поболѣлъ отъ охтика и положението му е твърдѣ безнадѣжно. Това положение на наследникътъ твърдѣ много тревожи австрийския дворъ, защото се прѣдвидѣтъ голѣми усложнения отъ страна на Маджарско по въпросътъ, кой ще бѣде бъдѣщия наследникъ.

Отношенията между Англия и Германия много занимаватъ на последне време европейскитѣ вѣстници, а най-много френскитѣ. Между английскитѣ и френскитѣ вѣстници се води голѣма полемика по тоя въпросъ. В. „Temps“, въ една статия по поводъ тая полемика, прави следующото заключение: „Англия трѣбва да избере едно отъ двѣтѣ, — или да се присѣдени къмъ тройствения съюзъ, или да напустне всекакви заѣзвания. Присѣдинението може да стане само въ такъвъ случай, ако Англия сключи формаленъ съюзъ, като вземе върху си и съответствени задѣлжения. Въ противенъ случай, Германия нѣма защо да тѣлкува съ Англия, безъ рискъ да се постави въ най-смажно положение.

Изъ Бѣлградъ съобщаватъ на „Fremdenblatt“, че въ Битоля се извършило покушение на животътъ на Битолския валия. Въ фаетонътъ, въ който минувалъ валията, стрѣлили изъ гжсталацитѣ нѣколко пѣти, но неможели да сполучатъ да го убиятъ. Злоумишленицитѣ успѣли да се скриятъ.

Извѣсно е на читателитѣ, че въ Унгария се прие законъ за гражданския бракъ. Вѣстникъ „Галицианинъ“ съобщава, че примасътъ на Унгария, кардиналъ Васари, е издалъ инструкция къмъ духовенството, въ която заявава, че всекий, който, безъ да гледа църковнитѣ прѣпятствия, сключи граждански бракъ, подпада на отлѣжване отъ църквата и на всички послѣствия, което то влѣче следъ себе си. На такъвъ чловѣкъ ще му отказва да го допуца да пеповѣдъ и причистие, а въ случай на смъртъ — до погребение по църковнитѣ обряди. Законътъ за гражданскитѣ бракове ще почне да дѣйствува отъ 1 Октомврий, и тѣкмо въ това време, именно на последнята недѣля на септемврий, помѣнхтаня инструкция заедно съ пастирското послание ще бѣждѣтъ прочетени въ църквитѣ, при което вѣрующитѣ ще бѣждѣтъ призовани къмъ борба противъ законътъ за гражданскитѣ бракове.

Прѣди нѣколко време китайцитѣ отъ обществото погетариянци бѣхъ искали мисонеритѣ и християнитѣ въ Фу-Чау. Една телеграма изъ Хонконгъ отъ 10 ий т. м. явява, че мисонеритѣ съ прѣтърпѣли нови насилия въ провинцията Фу-Киевъ близу до Фу-Чау. Многочисленна тѣла отъ въоръжено простолудие нападѣли на американската мисия при което разрушила училището и параклисътъ. Четири ученика отъ туземцитѣ били ранени. Учителътъ (европеецъ) сполучилъ да избѣгъ. Населението на Фи-Чау е било твърдѣ враждебно настроено къмъ чужденцитѣ; народътъ проглушава улицитѣ съ викове: „долу заморекитѣ дяволи!“

Една официална телеграма изъ Виена явява, че холерата се е появила въ Тарнополь, Галиция.

ОБЯВЛЕНИЯ

ШУМЕНСКИЙ СЪДЕБЕНЪ ПРИСТАВЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 2195

Подписанный, М. Г. Старовагорский, съдебенъ приставъ при Шуменский Окр. Съдъ, на първий участѣкъ, на основние изпълнителный листъ подъ № 4033, издаденъ отъ Шуменский Градски Миротъ Сѣдия, съ който се сѣжда Мехмедъ Хюсейновъ, отъ градъ Шуменъ да заплати на Софие Саджкова, отъ градъ Шуменъ 285 лева, както и разносцитѣ по изпълнението, до колкото ще послѣдатъ и съгласно чл. 1004—1026 отъ Гражданското Съдопроизводство, обявямъ, че отъ денъ на трикратното обнародване настоящето ми въ мѣстния вѣстникъ „Защита“ ще се почне и продължи 31 день публичната продажба на следующия недвижимъ имотъ, принадлежащъ на длѣжника Мехмедъ Хюсейновъ: 1) 14/30 части на воденицата му, находяща се при „Кюшкетъ“ на градъ Шуменъ при съ-

сѣди: бирарийната фабрика, рѣка, байръ, поѣпжъ, постоена е отъ простъ дървенъ материалъ, кирпичъ, покрита съ керемиди, състоища се единъ водениченъ камъкъ съ желѣзна машина; продажбата ще се почне гъ 282 лева и 30 ст. нагъ.

2) 14/30 части отъ градината му, находяща се въ сѣщата мѣстность до самата воденица, стояща се отъ 6 ара, при сѣсѣди: пивоварната фабрика, Юкке Хюсейновъ, Исмаилъ Х. Хасанъ пжъ и воденицата на сѣщия; продажбата ще почне отъ 40 лева на гѣ.

Горѣописанъ имотъ е собствено притежанъ на длѣжника и не е залогенъ никому.

Ще се продава за удовлетворение искътъ расносцитѣ на вискателя въ горѣпоменатий листъ.

Желающитѣ господа да купятъ този имотъ могатъ да се явятъ всекий день въ канцеларията ми въ гр. Шуменъ, освѣнъ исприсѣтственнитѣ и часове отъ —12 предъ обѣдъ и отъ 2—5 слѣ обѣдъ, гдѣто ще имъ бѣждѣтъ достѣпни всички книжа, относящи се по продажбата, и да наддаватъ

гр. Шуменъ, 18 Августъ 1891 г.

Съдебенъ приставъ

(3—1)

М. Г. Старовагорский

ШУМЕНСКО ГРАДСКО ОБЩ. УПРАВЛЕНИЕ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4022

Шуменското Градско Общинско управление има нужда отъ единъ докторъ — жена, специалистъ гинекологическитѣ болѣсти, който да вземе длѣжността вътрѣшъ градеки лѣкаръ въ Шуменъ.

Желающитѣ да занематъ тази длѣжность, трѣба да подадѣтъ заявления до кметството придружени съ документитѣ си.

Шуменъ 18 Августъ 1895 год.

(3—1)

ОБЯВЛЕНИЕ

Понеже билетитѣ по лотарията на Шуменското опълченско поборническо дружество не могатъ своеврѣменно да се распродадѣтъ, то настоятелството на горнѣто дружество честъ има да обяви съ настоящето си на публиката, че отложки тегленето на тая лотария за 31 Декемврий н. г., до гѣто ще могатъ да се распродадѣтъ останалии билети.

Настоятелството

ОБЯВЛЕНИЕ

Трѣси се единъ книговѣзецъ за печатница „Искра“ въ гр. Шуменъ. Желаящитѣ да се обнесѣтъ писменно за споразумѣние.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА

ЗА

VI ГОДИШНИНА

НА

„ИСКРА“

НАУЧНО-ЛИТЕРАТУРНО И ОБЩЕСТВЕННО СПИСАНИЕ

Излиза въ последне число на всѣкий мѣсець, въ обѣмъ отъ 10 печатни коли на 16-ни.

ПРОГРАММА:

1) Романи, повѣсти и разскази (оригинали и преводни) 2) Популярни статии по всекитѣ клонове на науката; 3) Народни пѣсни, предания, поговорки и пр.; 4) научни новини; 5) Статии по въпитанието; 6) Критический и библиографический отдѣлъ; 7) Изъ нашия общественъ животъ и 8) изъчуждана общественъ животъ.

Годишния абонаментъ си остава пакъ сѣщия при *угольменъ обѣмъ*

За България 12 лева За странство 16 лева

На ученицитѣ се прави отстъпка 2 лева.

Абонамента се приема само годишенъ и предплатенъ пощенски бонове или пощ. записъ. Пощенски и гербови марки не се приематъ.

Който събере 10 абонати съ предплати, ще получи 1% награждение.

Шуменъ, Печатница „Искра“.